

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Talio, Sev Metiens Et Remetiens Mensvra

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1650

§. 4. Ex eádem historia, disci, qualis vindicta, & quale Dei iudicium calumniatoribus sit metuendum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52346)

rate. Nobis interdum voluptati est, si adolescens constantis animi feram venabulo excepit, si leonis incursum interritus pertulit, tantoq; spectaculum est gratius, quanto honestior id fecit.

§. IV.

Ex eadem historia, disci, qualis vindicta, & quale Dei iudicium calumniatoribus sit metuendum?

Quòd si hæc non sufficiunt ad consolandos eos, qui calumnijs vexantur, meminerint illius futuri iudicij, in quo stabunt *insti in magna constantia aduersus eos, qui se angustiauerunt.* Tunc vicissim, & longè magis, coram toto mundo, in ruborem dabuntur improbi calumniatores. Quamquam non semper Deus vsque in alteram vitam differt hanc pœnam talionis; plerosque falsos testes, iniquos accusatores, impios conspiratores, qui alijs insidias struunt, calumniam coquunt, apud superiores, inferiores, & pares, nomen bonum proscindunt; suspiciones suas animo amaro excogitatas, pro certis atq; exploratis deponunt, & quidquid somniant, oraculum putant; vrgent, instant, inculcant, vt sententia in innocentes feratur: hos, inquam, tales Deus, plerosque

que

que etiam in hac vita sinit accusari, & in mendacijs suis deprehendi, vicissimq; damnari, infamari, in odium omnium atq; execrationem induci. Nihil enim est detestabilius, quàm homo, qui desperatâ malitiâ, vel ne cogatur iustum debitum soluere (quod multos facere experimur pro dolor) vel ne sua in lucem veniant scelera; vel ne id ipsum, quod in altero accusat, credatur de accusante, alios audet calumniari. Talis quisquis est, in *Natus* suam imaginem intueatur. *Natus* terræ filius, è luto ex inopia eductus, habitus amanter, tractatus liberaliter, pro beneficijs maleficus fuit. Malè se vindicasset, si læsus, si prouocatus iniurijs iniurias reposuisset; peius, si non læsus, ignotum, peregrinum læsisset; pessimè, quia amantem, sine vlla data causa, & inuasit conuictijs, & ad iudicem detulit, quem sciuit innocentem; & in tota vrbe vbique diffamauit. Quàm multi tales, etiam non quæsiiti reperiuntur? à quibus sunt dilecti, promoti, adiuti, quibus vitam & omnia debent, eorum nomen proscribunt; eorum fortunis & vitæ insidiantur? atq; vt eos stirpitus eradicent, nihil non mentuntur? Neque enim solùm sunt ingrati, vt dici possit,

possit, *Decem mundati sunt, & nouē ubi sunt?* Luc. 17. 17
sed etiam infesti, & in patronos, heros, patres suos infani, vt verum sit, si talis con-
queratur: *Filios enutriui, & exaltati, ipsi autem spreuerunt me.* O quàm verè prædixit
Apostolus: *Erunt in nouissimis diebus homines seipso-
rum amantes, cupidi, superbi, blasphemi, parentibus non obedi-
entes, ingrati, scelesti, &c.* Noui homines, qui, oblata opportunissima
occasione, vt debitum aliquot millium florenorum redimere possent, ab amico quin-
gentos precariò petierunt, vt mutuò darentur: qui, vt succurreret, ipse eosdem quin-
gentos aliunde mutuò petijt. Redemptis postea plus quàm tribus millibus florenorum, exiguâ summâ, mutuò petitâ, quid non excogitarunt illi homines calumniarum, vt nec quingentos quidem reddere cogerentur? Itaque, qui illis succurrit, pro gratiarum actione, ipse sæpius censum, ac tandem summam omnē soluere debebat. Quid talem sensisse, dixisse, scripsisse putemus? Immo, quid illos ingraticissimos calumniatores meruisse? An non & nostra ætate, *Natos* esse dicamus? qui ipsos iudices cauillari, instigare, vrgere precibus & minis audent, vt procedant ad damnandos innocentes?

N

nocentes?

Senec.
lib. 3. de
benef. c. 1.

et. m. 1.

nocentes? quorum caussa ad cælum clamat?
Non referre beneficijs gratiam, & est turpe,
& apud omnes habetur. *Ingratus est, qui be-*
neficiam accepisse se negat, quod accepit, ait.
Seneca: *Ingratus est, qui dissimulat. Ingratus*
qui non reddit. Ingratissimus omnium, qui ob-
litus est. Quid ergo is, qui beneficium ca-
lumnijs compensat? barbarus, bellua, ge-
henna dignus. Certè dignus virgis, & furca,
in qua *Nuto* sua fuit calumnia compensata.
Neque enim finem suum consecutus ad o-
pes *Lucij*, sed ad coruos peruenit, qui ei ex-
equias cecinerunt.

CAPVT XI.

Non mentis tantùm & sermonis, sed
etiam operis iniurias suam habere ta-
lionem, è sacris litteris osten-
ditur.

§. I.

De operum talione dicta profanorum.

CAlumina huc vsque commemora-
ta, quoniam non in verbis dum-
taxat steterunt, sed iugulum quoq;
auctoritatis petentes, per iugulum auctoris re-
dierunt, appositè possunt etiam referri ad
classen